

24 Febr. 1882.

Fru Saima M.

= Toimi Toivola.

Med i hvarsändas profsen
"godkända med beröm", som
det akademiska bevisordet lyder.

Jag känner dig icke, jag
gissar endast af handelsbilen,
att du är en af Sucksdorfs
lärlingar. Om jag vill dock
gerne lära känna dig. Behåll
din anonymitet, det är natur-
ligt och berättigadt, men vill du
anförtra mig det, så skall
jag bevara den.

Bland många prof, som

Bleefvit mig tillsända, har jag
ej på länge funnit något,
som beredt mig ett så saunt
nöje. Många skriva vers, men
få poesi.

Deira stycken äro icke fullt
konligt helfräa. Ett af dem
(Lugu) saknar slut. I några andra
förekamma dels kvantitetsfel,
som lynga metern, dels några
utryck, som i det gryda svenska
språket ej framstå på värde.
Åtskilliga goda tankar snappa mot
rimmet och framträda ej fullt klara.
Jag har förbuzit mig att föreslå,
icke diktare, några förbättringar,
 hvilka du kan använda eller
croatta med andra ord efter behag.

Öfverhufvud är din form
korrekt och värdad. Du behöfver
ej säga mig, att du skrifvit
länge obemärkt; jag ser det
genast af den ovärdiga magnaden
i både form och innehåll. Att
skrifva länge och lyst under
läsning af goda mönster, är
det såd jag värdigen gifvit unge
författare och, i min barhet, den
rätta vägen till en klar tanke
och en utbildad form.

Tactisk uppfattning kan visst
aldrig inöfvas, aldrig läras, den är
Guds goda gåfva utan all vår förtjenst.
Men äfven den äkta gåfvan kan
länge sväfva oklar i känslornas
löcken. Du har fått gåfvan, och det
glädder mig, att hon klarat.

Jag igenkänner henne i din dikt,
som i alla, derpå att hon utgår
från ett fruktbärande frö, en bildbar
hantke; derpå att hon finner sitt rätta
mätt och derpå att hon framträder
ädel. Den goda dikken är intet annat,
än en ädel hantke i en skön kropp.
Du fara ligger nära, afven för dig.
Låt hanken vara känslans censor och
bildhuggare, min icke des mästern.
Acka dig för reflexionens ofvermakt,
att han icke må döda älskåringens
friskhet och känslans glöd!

Under din dikt ligger en botten,
som gläder mig mest af allt och som
afven store dikthare (såsom Ibsen) kunna
sakna. Tro, min vän, tro! Tack för
att du tror! - Jag hoppas få se dig
och trycka din hand.

Z.T.

Jag gländer jag: tryck!